

RASSEN EN HUN GEESTELIJKE EIGENSCHAPPEN

11 mei 1973

Goedenavond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar en hopen dan ook dat u zelf over het gebrachte nadenkt. Ons onderwerp van vanavond werd aan het begin van het verenigingsjaar door u opgegeven en luidt:

RASSEN EN HUN GEESTELIJKE EIGENSCHAPPEN

Wanneer wij spreken over 'rassen', moeten wij goed begrijpen dat we dan niet kunnen spreken over naties. Nederland is bijvoorbeeld wel een natie, maar omvat zeker geen afzonderlijk ras. Nederlanders zijn een mengsel waarin oude Saksische en zelfs Keltische invloeden aanwezig zijn, maar waarin we ook Iberische invloeden van jongere datum aantreffen, evenals Latijnse en Franse, terwijl de laatste tijd bovendien ook Canadese en Amerikaanse invloeden hebben gebracht, waardoor verschillende rassen zich met de Nederlandse hebben vermengd. In een dergelijk geval kun je dus niet meer spreken over een bepaald ras. Wanneer je bijvoorbeeld over de USA wilt spreken, zou je terug moeten gaan tot de Indiaanse periode van dit gebied, als je iets over de raseigenschappen wilt zeggen. Een ras betekent: een bepaalde soort mens. Dit heeft niets te maken met de plaats waar hij woont, met de wijze waarop hij is opgevoed, of met de godsdienst die hij belijdt. Iemand die tot een bepaald ras behoort, heeft erfelijk bepaalde eigenschappen. Door deze erfelijkheid zal hij vaak ook bijzonder aantrekkelijk zijn voor bepaalde entiteiten die willen incarneren.

Wanneer wij de geestelijke eigenschappen van een ras willen onderzoeken, lijkt het mij verstandig om de zaak in de eerste plaats te bekijken vanuit het standpunt van een incarnerende geest. Het zal u duidelijk zijn dat een entiteit die graag geleid wordt, op dit moment voornamelijk in landen zal incarneren waar deze leiding zo strak mogelijk aanwezig is. Maar ook zonder deze leiding zal hij een voorkeur hebben voor bepaalde rassen. Het blijkt dat een Slavisch ras beter geschikt is voor deze vorm van leven, dit geleid worden, dan bijvoorbeeld de Saksen of de Negers. Wanneer iemand zoekt naar een mogelijkheid om voornamelijk een zinnelijk gerichte en wijsgerige periode op aarde door te maken, zal hij – zeker in deze periode – voornamelijk kiezen voor de rassen die nu leven in India en Pakistan, maar minder voelen voor het Maleise ras – dat eens hiervoor wel geschikt was – omdat dit ras zich op dit moment in een sterk intellectuele ontwikkelingsfase bevindt, die elders veel minder sterk vertegenwoordigd is. Een geest die op aarde incarneert, heeft daarmee een bepaald doel. Dat doel is voor deze entiteit voornamelijk het aanvullen van tekorten. Daarbij spelen afstemming en eigenschappen van de incarnatiemogelijkheid, vooral voor de meer bewuste entiteit, een grote rol.

Laat mij beginnen met het blanke ras.

Dit kan in enkele hoofdtypen worden ontleed, zoals het Slavische ras, het Baltische ras, e.d., terwijl bovendien een aantal blanke invloeden in een bepaalde menging voorkomen, die we gemeenlijk Germaans noemen. U weet dat dit tegenwoordig een beladen woord is. Vergeef mij dat ik mij hiermee bezighoud, maar dit is nu eenmaal het gevolg van een volksverhuizing die, lang voordat iemand dacht aan de man met het snorretje, uw continent overspoelde. Bezien wij deze Germanen, dan valt op dat het merendeel van de mensen van dit onderras een grote neiging tot zorgvuldigheid heeft, sterke sociale ordening nastreeft en een bijzondere afhankelijkheid kent ten aanzien van bepaalde praktisch minder belangrijke stellingen en denkbepelden.

Bij het Baltische ras zien we een vaak meer zakelijke instelling, waarbij de aandacht minder op de arbeid is gericht. Daarbij kent men hier een zekere maatschappelijke onverschilligheid, waarbij wel sterke bindingen in de familie en dergelijke kleine groepen voorkomen, maar grotere groepsbindingen kennelijk van minder betekenis zijn. Dan is er nog het Slavische ras, waarvan we kunnen zeggen dat het zeer emotioneel is, maar zich aan de andere kant onderscheidt door een neiging tot zeer nuchter denken. Dit laatste lijkt u mogelijk minder waarschijnlijk, omdat u denkt aan een Raspoetin en dergelijke, maar de Slavische volkeren hebben, ondanks hun neiging zich door emoties te laten overheersen, toch de eigenschap dat zij nuchter en scherp weten na te denken. Daar waar bij de Slaven eigen weten tekortschiet, grijpen zij inderdaad naar bijgeloof en godsdienst, maar toch kan vanuit het standpunt van de incarnerende geest worden gezegd dat Slaven voornamelijk ook zeer heldere denkers zijn.

Zoekt men naar de zogenaamde meer geestelijke eigenschappen, dan blijkt gemeenschapszin bij de Germaanse groepen het sterkst op de voorgrond te treden. Gemeenschapsleven is voor hen zeer belangrijk. Het leven kan avontuurlijk of zeer burgerlijk zijn, maar steeds licht, emotioneel zowel als anderszins, sterk de nadruk op gemeenschapsleven. De geest vindt daarin dan ook een mogelijkheid tot het scheppen van vele menselijke contacten, waaronder ook meerdere die paranormaal worden genoemd. Een geest zal in dit ras gemakkelijk kunnen werken met vormen van inspiratie en mediamiciteit, terwijl in dit ras vele mensen zullen voorkomen die in de richting van telekinese neigen. Dit laatste zal zelden op de voorgrond treden, omdat de krachten die hierbij optreden meestal nogal klein zijn, vooral omdat een training in deze richting niet zo gemakkelijk te verkrijgen is. De potentie is echter aanwezig en zal medebepalend zijn voor de incarnatie van een geest die hoopt deze kwaliteit eens te kunnen gebruiken in de stof.

De Balten tonen ons weer meer mogelijkheid tot magisch denken. De zakelijkheid van dit onderras, waarbij alles wordt gezien in oorzaak-gevolgverhoudingen, maar ook mede wordt beoordeeld in relatie tot nut en opbrengst, speelt een grote rol bij het magische denken. Over het algemeen mag worden aangenomen dat in Baltische rassen toverpraktijken en de neiging daartoe een belangrijke rol zullen spelen. Bij het Slavische ras blijkt daarentegen mystiek een grote rol te spelen. Hier wordt de mens vaak aan zichzelf ontrukkt door een erkend hoger doel, zonder dat men – en dit is het vreemde – zich hierdoor meer één zal gaan voelen met de medemensen. Men wordt hierdoor aan het mens-zijn dus deels ontrukkt. Dit ras kent een meer dan normale neiging tot helderziendheid en redelijke telepathische begaafdheid. De Slaaf kan in de meeste gevallen ook betrekkelijk gemakkelijk tot een beheerst gebruik van deze paranormale gaven komen.

Indien we deze drie noordelijke groepen bijeen nemen en verdere rassen, zoals het Latijnse, even laten rusten, kunnen we stellen: Iemand die hier incarneert, zoekt op enigerlei wijze een verbinding te vinden tussen zijn geestelijke noodzaken en zijn stoffelijk bestaan en wel op een wijze waarbij paranormale waarden op de achtergrond een rol kunnen spelen. Hierbij is het leven in de stof voor het ego zeer belangrijk en is er een sterke levensgehechtheid. Incarnerende entiteiten kunnen binnen deze groepen bovendien vaak komen tot een intense waarneming van het leven en de mensheid; beschouwelijkheid is hier het ras meestal nogal vreemd. Zelfbeschouwing speelt natuurlijk ook hier wel een rol, maar blijkt toch zeker niet een van de voornaamste waarden in het leven van het blanke ras te zijn.

Bij de Latijnen kunnen we zeggen dat sterke emoties een rol spelen, maar dat deze betrekkelijk vluchtig van aard zijn, zolang geen gevoelens van eigenwaarde daarbij betrokken zijn. Men geeft zich wel in alle zaken zeer intens. Er is een sterke neiging alles te veruiterlijken. Daarnaast valt een sterke scheiding op tussen openbaar en particulier leven. Dan is er een sterke behoefte aan geloofswaarden en de neiging zich over te geven aan een principe, terwijl men anderzijds geneigd is verdere leiding met een korreltje zout te nemen en het principe op een geheel eigen wijze na te streven en waar te maken.

Laat ik het zo stellen: Nederlanders zijn goede sociale syndicalisten, zoals de meeste Germanen.

De Slaven zijn eerder staats-socialisten: hun socialisme moet voortkomen uit opgelegde regels, terwijl de Latijnen een aanmerkelijk grotere neiging kennen tot anarchistisch gedrag. Denk maar eens aan Frankrijk. Ongeacht de uiterlijke kreten en de chauvinistische façade, die in het Latijnse temperament wel verankerd schijnt te liggen, is een grote onafhankelijkheid te kennen bij de burger. Hij trekt zich van het gezag zelden veel aan, weet een eigen leven te leiden dat met de buitenwereld maar weinig te maken heeft, en kiest ook bij idealen voor een geheel persoonlijke wijze om deze na te streven. Bij de Latijnen houdt men zich ook sterker dan elders bezig met wicelarij van allerhande soorten. Frenologie, handlijnkunde, astrologie en dergelijke spelen een meer algemene rol in deze landen, dan bij de meer noordelijke rassen. Alleen moeten wij goed begrijpen dat de nadruk hierop wel sterk valt, maar dat de beleving ervan toch veel minder intens is. Men gaat daar naar helderzienden toe om troost te vinden, waardoor men zijn emoties kan uiten en weer opgelucht verder kan gaan, eerder dan hierin, zoals in het noorden wel voorkomt, een algehele zekerheid te zoeken en het eigen leven hierdoor zelfs te laten bepalen.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de eigen trots bij de zuidelijkere rassen toch wel anders, maar veel belangrijker in het leven is dan bij de meeste noordelijke rassen, die zich eerder aan het geheel zullen aanpassen. Om maar niet te zeggen dat de Latijnse rassen een soort ingebouwde arrogantie hebben. Wat men van een Italiaan misschien niet zo snel zou geloven, eerder zal geloven van een Spanjaard, enzovoort. Maar die arrogantie is wel degelijk aanwezig en speelt in het optreden van de leden van dit ras een veel grotere rol dan men op het eerste gezicht zou veronderstellen. Zij is zelfs verantwoordelijk voor vele kleinere en grotere onzorgvuldigheden bij deze volkeren, waaraan noorderlingen zich nogal plegen te ergeren.

Het blanke ras als geheel geeft de geest vele mogelijkheden, maar dan toch wel met een nadruk op belevingen waarbij introspectie geen hoofdrol speelt. Het geeft ontwikkelingsmogelijkheden voor de geest, ook op mystiek en magisch terrein, maar dan altijd toch weer in verband met de voor de stof bestaande werkelijkheid en zelden daarbuiten.

Wanneer we over het blanke ras spreken, moeten we zeker ook even aandacht besteden aan de Semieten. Zij hebben een sterke neiging zich aan iets vast te klampen en een grote vasthoudendheid is dan ook voor dit ras kenmerkend. Of u nu kijkt naar een Arabier of een Israëliër, u ziet steeds weer dat men zich ten koste van alles vasthoudt aan bepaalde denkbeelden, opvattingen en handelwijzen, ook daar waar andere rassen zich reeds lang bij een werkelijkheid neergelegd zouden hebben en andere stellingen of benaderingen van problemen zouden hebben aanvaard. Indien we hen tot het blanke ras rekenen, moeten we wel stellen dat zij van alle onderrassen hierin het meest behoudend zijn. Wat overigens niet betekent dat zij ouderwets zijn, maar zij zijn alleen geneigd met alle dingen en ontwikkelingen mee te gaan, wanneer zij, wat zij zien als hun eigen wereldbeschouwing, daarbij onaangestast kunnen houden. Verder zijn zij ervan overtuigd dat zij zo goed of zelfs meer zijn dan alle anderen. Voor hen betekent dit een relatie met God.

Bij alle andere blanke groepen waarover we spraken, is de relatie met God iets wat voornamelijk in het geloof is gelegen. De rest is eigenlijk belangrijker. Een Italiaan zal ongetwijfeld bidden tot God en Jezus, maar heeft een particuliere heilige die zijn geestelijke belangen volgens hem als een soort particuliere zaakwaarnemer behartigt. Daarnaast gaat hij zijn eigen weg. Bij een Jood of een Arabier vind je dit in veel mindere mate. Er is voor hen een wet, een wet van die God. Voor hen blijft ergens het gevoel bestaan dat die God zelf in en met hen is. Deze God beroert hen en is daarom belangrijk, ook al geeft Hij waarschijnlijk heel wat minder garanties dan in de opvattingen van meer noordelijke onderrassen gebruikelijk is. Deze God is zoiets als je eigen waardigheid. Je bent met die God geïntegreerd. Hij is als het ware een deel van je bestaansessentie geworden. Juist daarom vinden we grote filosofen en mystici vaak onder de Semieten of daar waar Semitische invloeden sterk merkbaar zijn. Daarnaast moeten we stellen dat al deze mensen een sterke neiging tot wetenschapsbeoefening kunnen bezitten, maar dat dit dan nimmer werkelijk zuivere wetenschap is. Het is dan altijd mee filosofisch. Wat voor de geest een mogelijkheid betekent om in de stof een zeker zelfvertrouwen te herwinnen en wat meer los te komen van meer uiterlijke omstandigheden.

Het gevoel van een eigen betekenis en waardigheid, losstaande van uiterlijkheden en al het andere, is geestelijk zeer belangrijk. Nu Israël een eigen staat is geworden, is dit gevoel bij vele Semieten nog sterker geworden. Zelfs de Arabieren zijn meer van zichzelf bewust geworden, nu zij deze staat als een tegenstander zijn gaan ervaren. Wanneer wij deze mensen bezien, dan valt op dat zij een sterke gebondenheid kennen, dat zij allen de neiging hebben hun clan, hun groep, als een punt van uitgang te beschouwen in de wereld. Voor hen geldt: ik behoor erbij en vandaaruit werk ik, maar mijn werk is pas belangrijk naar buiten toe.

Gaan we verder naar het zuiden, dan treffen we de negroïde rassen. Hier ervaren we eerder het omgekeerde. Hier is de stam, meer nog dan de familie, het werkelijk belangrijke. De godsdienst is hier alleen een poging jezelf in een onbekende wereld te beschermen. Wanneer een bv. westerse godsdienst wordt aanvaard, wordt deze nog steeds als magisch gezien, zelfs wanneer het om het christendom gaat. Een neger die katholiek is of protestant, beroept zich niet op de evangeliën om daaruit een levensles te puren, op de bijbel niet als een openbaring van Gods werken in het verleden, maar als een recht dat hij bezit. Hij behoort tot de godsdienst, dus heeft hij ergens ook recht op de wonderen die in de bijbel eens voor anderen werden gedaan. Dit is zuiver magisch denken. Bij deze volkeren is ook een grotere gevoeligheid voor de natuur en de krachten daarvan merkbaar. Dit zal ongetwijfeld vaak mede het resultaat zijn van hun leefwijze, maar ik meen dat het toch ergens ook voortkomt uit hun geestelijke opmaak.

De geest die in een dergelijk ras incarneert, doet dit over het algemeen omdat zij extreme belevingen naar buiten toe belangrijk vindt. Om het eenvoudig weer te geven: Het is niet zo belangrijk of je op de rand van een afgrond danst, wanneer je maar dansen kunt. Het is niet zo belangrijk of alles in de wereld nu goed of verkeerd gaat; het is vooral belangrijk dat je je eigen denkbeeld van juistheid, als het even kan gesymboliseerd door idee en gedrag, voortdurend naar buiten toe uit kunt dragen. Een Nederlander die extremist wordt, is in zijn huiselijke kring evenzeer extremist als naar buiten toe. Een Neger die extremist wordt, is in eigen kring vaak eerder behoudend, maar reageert alleen extremistisch naar buiten toe. Wat volgens mij wel een groot verschil is.

Belangrijk is verder in dit ras dat het op dit moment een grote ontwikkeling doormaakt. Dit betekent dat het oude denken, de natuur gebonden denken, nog niet verbroken is, terwijl gelijktijdig het meer logische denken, dat het gehele blanke ras pleegt te domineren, door gaat breken. Maar dat is dan niet al beheersend, zodat gesproken kan worden over een samenvloeien van invloeden. Dit bepaalt onder meer de emotionaliteit, het gebruiken van paranormale gaven en kwaliteiten als iets natuurlijks, het lezen van vele tekenen die voor de bij u normale mens niet kenbaar zijn – iets wat ik een emotionele helderziendheid zou willen noemen.

Bij zeer velen is hier verder sprake van een buitengewoon geheugenscholing. Volkeren die geen schrift kennen om zich zo alles weer te binnen te brengen, hebben over het algemeen een beter geheugen, oefenen dit meer, gebruiken dit meer en herinneren zich ook over het algemeen meer details, waarvoor zij bovendien veel meer belangstelling tonen dan vele zogenaamd meer beschaafde en geletterde volkeren. Het gevolg is dat de geestelijke betekenis van het Negerras is gelegen in het feit dat een geest die zich verder wil ontwikkelen in vele richtingen, daartoe ook inderdaad de gelegenheid krijgt. Een grotere vrijheid van ontwikkeling, gepaard gaande met kleinere stoffelijke zekerheid, zou ik vanuit een geestelijk standpunt wel de voornaamste eigenschappen van het zwarte ras willen noemen.

Ik heb nu nog niet gesproken over de verschillende onderrassen, zoals bv. bepaalde Bedoeïenen-volkeren die toch tot de Negroïde rassen behoren. Ik wil echter voornamelijk een algemene lijn geven in deze inleiding en ga dus nu verder over de Aziaten.

In het zuiden hebben wij hier sterk te maken met een reeks belevingen, die sterk op uiterlijkheden gebaseerd zijn, terwijl deze belevingen de mens gelijktijdig brengen tot introspectie. De belangrijkheid van het leven is veel minder dan voor een blanke voorstelbaar is, ook wanneer het gaat om je eigen leven.

De belangrijkheid van ideeën is echter veel groter, vooral wanneer dezen in je leven. Daardoor is voor dit ras het bereiken van andere werelden gemeenlijk eenvoudiger. Men komt gemakkelijker tot contact met sferen, bepaalde entiteiten en ook met natuurgeesten. Natuurgeesten hebben overigens vaak mee model gestaan voor bepaalde godsbeelden en voorstellingen, zoals wij die bv. in de Hindoe-wereld veelal aantreffen. De geestelijke betekenis van dit ras ligt voornamelijk in het terugvinden van innerlijke rust, het vinden van een innerlijke zekerheid die het deelnemen aan een druk sociaal leven niet onmogelijk maakt of terzijde doet stellen. Het gaat vanuit een geestelijk standpunt hier voornamelijk om het vinden van een innerlijke rust, waaruit voortdurend kan worden geput en van waaruit men steeds weer alles, ook wanneer men zelf zeer actief is, blijft beschouwen. Dit is een zeer belangrijke factor die voor de geest vaak de mogelijkheid inhoudt zichzelf beter te leren kennen en aanvaarden. Zelfkennis is een van de belangrijkste mogelijkheden in dit ras, beschouwd vanuit de geest.

Ik moet dus iets verder naar het noorden gaan. Daar wil ik dan maar denken aan de Chinezen als een enkel ras. Maar is dit natuurlijk feitelijk niet, want de scala loopt van Anamitische vorm en eigenschappen tot in het noorden sterk Mongoolse invloeden. Duiden wij het gele ras echter maar aan met de term: Chinezen. Wij hebben hier te maken met een sterk aan orde gebonden gemeenschap. Voor het ego is het dan erg belangrijk in die gemeenschap een voor het ik aanvaardbare plaats te vinden. Wij behoeven dan nog niet terug te gaan in de richting van grote filosofen als Mencius, Confucius e.d. Wij kunnen om een weergave van deze eigenschappen te vinden evengoed naar Mao zien. Want altijd weer gaat het hier om de orde. De saamhorigheid wordt hier steeds weer iets, waarbij persoonlijke belangen en bases enigszins wegvallen, daar het eerder gaat om het waarmaken van een schema. Voor de geest kan dit erg belangrijk zijn. Wanneer je niet in staat bent geweest in een werkelijk contact met de wereld een eigen plaats te zoeken op aarde, incarneer je als geest vaak bij voorkeur in een groep, waar dit zoeken naar de eigen plaats in een betrekkelijk rigide gemeenschap van het grootste belang is. Zo word je geconfronteerd met je eigen mogelijkheden, tekorten en eigenschappen.

Het gevolg is niet alleen een vergroten van zelfkennis en het bereiken van een betere zelfaanvaarding, maar je leert ook je persoonlijke eigenschappen en mogelijkheden binnen dit kader juister te openbaren en te gebruiken. De inventiviteit van de chinezen staat bv. volgens mij aanmerkelijk hoger geklasseerd per persoon gerekend dan bv. in het materieel nog steeds beter ontwikkelde, maar in zijn benaderingen meer imitatieve Japan, dat wel verwant is, maar niet tot precies hetzelfde ras behoort, tenzij men zich wil beroepen op overeenkomsten met de kustpiraten van China.

In Japan is de gemeenschapszin en het gevoel voor absolute orde ook wel aanwezig, maar zij is ontdaan van een vast kader. Het zoeken naar de innerlijke rust in het kleine, eens hier belangrijk, is door de invloeden van verschillende beschavingen reeds grotendeels teloor gegaan. Wat hiervan overblijft, confronteert ons met vormen van magisch denken en magie, die onmiddellijk met de natuur verwant zijn, daarnaast zullen wij bovendien in de Japanse gemeenschap bepaalde vormen van spiritisme op zien treden, die overigens rond 800 jaren geleden ook in China nog een grote rol speelden.

Ik herinner u er in dit verband aan dat de chinees voor ouderverering deels op een vorm van spiritisme was gebaseerd. Het is opvallend dat wij in de filosofische en op het ik gebaseerde beschouwing, die in Japan lange tijd overheerste, nu geconfronteerd worden met de neiging naar spiritistische contacten, zij het dat het hier meer om algemeen bekende of hogere geesten gaat. Er zijn hier zelfs bepaalde op het spiritisme gebaseerde grote kerken ontstaan. Ook in de verschillende tempels is het spiritistische element de laatste tijd een steeds grotere rol gaan spelen. Het is een ontwikkeling die voor de blanke mogelijk minder opvallend is, omdat in Japan de gehele maatschappij met symboliek en daardoor ook met een achterliggende wereld van de geest verbonden schijnt te zijn. Voor de westerling zal het zeer moeilijk zijn een onderscheid te maken tussen bv. het gebruik van papier als symbool en het gebruik van eveneens en bijna gelijk gevouwen papier als wichelmethode.

Dergelijke symbolen lijken immers uiterlijk veel op elkaar, worden in dezelfde tempels gebruikt, zodat alleen een kenner het onderscheid beseffen zal.

Wanneer ik zo althans enigszins een omschrijving heb gegeven van de Aziatische rassen en hun betekenis voor bepaalde ontwikkelingen van de geest, moet ik toch nog wel iets zeggen over de vele andere rassen die er op uw wereld bestaan. Ik wil dit echter slechts zeer summier doen door een enkel voorbeeld te nemen. Ik denk hierbij aan de Polynesiërs - wat een verzamelnaam is. Opvallend is dat wij in vele groepen die onder deze aanduiding aantreffen, zowel eigenschappen en gebruiken vinden, die in Zuid-Amerika als in Azië bij de oerbewoners van deze continenten voor kwamen. Er is een sterke groepsgebondenheid, waarin een bepaling bestaat van rangorde op grond van prestatie. Er is een sterke familiezin. Er is een grote verbondenheid met de natuur, omdat men daarin voor zich bescherming en waarden van belang zoekt. Er zijn vele godsvoorstellingen, waarin men voor zich de werkelijkheid zoekt te vinden, terwijl bepaalde menselijke trekken of eigenschappen vaak mede tot een soort goden verheven blijken te zijn. Bij deze volkeren is opvallend dat de trance, vooral de geïnduceerde trance, een grote rol speelt. Wanneer wij kijken naar indianen, zoals dezen nog in delen van Zuid-Amerika bestaan, treffen wij eenzelfde nadruk op bepaalde geestelijke facetten van het geestelijk bestaan.

Zelfs de nakomelingen van de oerbewoners, die zich veelal vermengd hebben met de Spaanse bezetters, blijken nog steeds bepaalde roesvormende middelen niet te schuwen in religieus verband, terwijl de eigen godsdienst nog steeds elementen bevat, waarin het tot de mens spreken van geesten, goden en overgeganen een rol speelt. Dit alles wordt steeds weer gebaseerd op een natuurlijk evenwicht, waarbij in het besef van de mensen bepaalde veel begeerde eigenschappen bovendien nog een soort eigen persoonlijkheid plegen te krijgen - en vaak met bepaalde heiligen worden vereenzelvigd, ofschoon achter de verering van deze heiligen toch steeds weer de oude goden even zichtbaar lijken te worden. Dit speelt dus hier evenzeer een rol als bij de Polynesiërs.

De basis van het geloof van de Noord-Amerikaanse indianen was overigens in vele opzichten hieraan gelijk. Ook hier is sprake van een sterke natuurgebondenheid, het uitdrukken van begeerde menselijke eigenschappen in z.g. goddelijke figuren. Ook hier is de neiging bepaalde kruiden te gebruiken om een roes te verkrijgen, waarin men over meer wijsheid en invloed vanuit de geestelijke wereld meende te kunnen beschikken. Het is wel aardig in dit verband te wijzen op de z.g. indianentabak. Deze bevatte roesvormende middelen, waaronder een vorm van cannabis. Vandaar dat het roken van de vredespijp voor vele blanke pioniers allesbehalve aangenaam was. Het bedwelmende en licht stimulerende kruid werd overigens niet alleen maar gerookt vanwege de plechtigheid. Het betekende bovendien dat men hierdoor in een bijzondere toestand kwam te verkeren, een verbondenheid met de essentie van eigen totem en beschermgeesten, zowel als met de natuur en de geestelijke inhoud van de gemeenschap. Nu kunnen wij van de indianen in uw wereld niet al te veel verwachten, omdat zij dan wel te zwak zijn geworden als groep dan wel in andere gebieden nog niet zijn gekomen tot een peil waarop zij zichzelf in de wereld enige gelding kunnen verschaffen.

Ik meen, dat je echter in al deze gevallen, zowel als bij de Polynesiërs, als geest de nadruk mag leggen op het zien. De wereld is niet, zoals elders, stoffelijk, de geestelijke wereld is niet, zoals in bepaalde andere groepen iets wat je soms kunt betreden, maar iets waarin je steeds leeft: een wereld, die altijd aanwezig is en die je onder bepaalde omstandigheden eenvoudig voor jezelf kenbaar en zelfs zichtbaar kunt maken. De verbondenheid met het al die, vaak onder zeer eenvoudige vormen, zo innerlijk door de mens beleefd wordt, maakt het mogelijk vele magische en paranormale kwaliteiten te ontwikkelen, terwijl gemeenlijk bovendien sprake zal zijn van een zeer scherp aanvoelen van onevenwichtigheden zowel als evenwicht mogelijkheden in de natuur. Stoffelijk voert dit tot 'n wonderlijke kennis van en gebruik van vele kruiden, terwijl daarnaast een bijzondere benadering tot en beleving van dieren en plantengroei tot stand komt. Dit is voor de incarnerende geest vaak de mogelijkheid om eigen ervaren en vooral eigen aanvaarding van zaken die buiten het ik liggen, tot stand te brengen.

Ik zou nu verder kunnen gaan spreken over bv. de Eskimo's, de oerbewoners van Australië e.d. Want er zijn op de wereld nog heel wat verschillende rassen. Zien wij echter nog even naar de Polynesiërs en denken wij daarbij vooral niet aan de mooie jongens die men uit Hawaii-films meent te kennen, de Kanaka's, maar aan de wat minder mooi uitziende stammen die wij vooral op de meer westelijk gelegen eilanden aantreffen. Dezen bezitten op het ogenblik nog vele mogelijkheden voor een geest die bepaalde vormen van harmonie voor zich wenst te beleven.

Wij zouden dan meteen even kunnen kijken naar andere meer primitieve stammen als bv. de Papoea's, die op het ogenblik zich zeer snel en sterk aan het ontwikkelen zijn. De basis van deze mensen grijpt echter, geestelijk gezien, nog steeds terug op een ouder deel van de menselijke geschiedenis. Dit geldt ook voor de inboorlingen van Australië. Ik weet dat er tussen deze groepen grote rassenverschillen bestaan, maar ben zo vrij dit alles onder één hoofd af te doen, omdat geestelijk weinig belangrijke verschillen bestaan. Hier is een zeer sterke verwantschap met de stoffelijke werkelijkheid aanwezig, die veel verder gaat dan men op grond van de gedragingen zou menen te mogen veronderstellen. Daardoor is er een meer logische en nuchtere benadering van de verschijnselen in het leven, dan bv. in de westerse wereld denkbaar is.

Wanneer hier een mirakel zou gebeuren op het Malieveld, zouden heel wat mensen flauwvallen, omdat zij bang zijn voor iets, waarvan zij dachten dat het niet mogelijk was. Anderen zouden in aanbidding neervallen en onmiddellijk een nieuwe politieke partij gaan stichten, terwijl weer anderen zouden beweren, dat god hier een bepaald teken heeft gegeven. De Papoea zal in een dergelijk geval zeer geïnteresseerd staan kijken en vragen: Hoe doe je dat eigenlijk? Hij is meer geïnteresseerd voor het mechanisme ervan dan voor het wonderlijke. Zoals mensen die lange tijd in de binnenlanden hadden geleefd en nog nooit hadden gehoord van tractoren e.d. in de periode dat de Amerikanen daar bases hadden, eens kwamen kijken, rustig naar deze mechanische wonderen toegingen, zich de bediening ervan lieten demonstreren en zich naar zeer korte tijd reeds tot zeer vaardige chauffeurs ontwikkelden. Wel een opvallend nuchtere benadering van het onbekende. Maar bij die benadering, en dat mogen wij niet vergeten, ligt op de achtergrond een verbondenheid met de wereld, met de aarde. Die kan dan christelijk worden uitgedrukt in een natuurgeloof, maar de basis is en blijft een sterk gevoel van verbondenheid met de aarde, sterker dan overal anders. Deze verbondenheid brengt hen tot een nuchtere levensaanvaarding, waarbij ook het paranormale een natuurlijk deel van het bestaan wordt. Ik meen zelfs dat de pogingen deze mensen te beschaven volgens de normen van andere volkeren eerder een schade voor hen betekent, omdat zij dan hun nuchtere aanvaarding van het geheel van het bestaan vaak verliezen, terwijl zij hun behoefte om zich met de aarde verbonden te weten wel sublimeren, maar toch blijven behouden, wat voert tot gedragsafwijkingen, die m.i. betreutenswaardig zijn.

Ik dacht in deze inleiding zo enige hoofdlijnen te hebben aangegeven. Rest ons nog de vraag, wat wij menen met de term: geestelijke eigenschappen van de rassen.

Er zullen heel wat mensen zijn die hiermee menen mentale eigenschappen aan te duiden. Dan moet ik zeggen dat de mentale eigenschappen van het blanke ras op het ogenblik helaas sterke tekenen van decadentie en verval gaan vertonen, terwijl die van het zwarte ras en indiaanse rassen eerder een sterk opgaande lijn vertonen. In India en China zien wij wel een beweging ten goede, maar de mentale ontwikkeling gaat daar toch nogal traag, terwijl zij te sterk door het decadente westerse denken beïnvloed wordt. Men kan zich bovendien daar nog niet geheel los maken van oude denkbeelden. Een chinees hangt bv. tegenwoordig het maoïstisch communisme aan op dezelfde wijze, waarop hij vroeger hing aan zijn tong, aan de gemeenschap, waartoe hij behoorde. Het mentale is mogelijk wel belangrijk, maar het lijkt mij toch niet albetekenend.

Geestelijke eigenschappen dan als kwaliteiten, paranormale kwaliteiten, zoals geschetst als mogelijkheid bij de verschillende rassen? Ik meen dat dezen voor een geest een hulpmiddel kunnen zijn om iets te bereiken, maar dat ook dezen op zich niet alles betekenen.

Ik heb heel wat mensen die toch paranormaal zeer begaafd waren, na lange tijd en met veel moeite uit het duister zien komen, terwijl ik mensen die nog niet eens wisten wat paranormaal betekent, zonder meer onze werelden heb zien aanvaarden en een-twee-drie in het licht heb zien treden. Ook de belangrijkheid hiervan voor een geest moeten wij dus niet overschatten.

Volgens mij rest ons dan alleen de bewustwordingswaarde voor de geest. Dan worden wij met het volgende geconfronteerd: Het is niet mogelijk de bewustwordingswaarde van een bepaald ras voor een bepaalde geest zonder meer te stipuleren. De behoeften van een geest bij incarnatie zijn immers afhankelijk van zijn voorgaande ontwikkeling. Waar voor de een een sterke gebondenheid en een zeer systematisch leven goed zou zijn, zal voor de bewustwording van de ander het leven in een meer anarchische gemeenschap beter zijn. Waar voor de een welvaart het best denkbare vormt, zal voor een ander een voortdurend leven aan de grens van het bestaansminimum beter kunnen zijn. Het is dus moeilijk hier een definitieve aanduiding te geven. Toch zou ik willen stellen, dat volgens mij de meest positieve mogelijkheid voor meer evenwichtig ontwikkelde entiteiten in het zwarte ras liggen. Hier schijnen mij de beste mogelijkheden aanwezig te zijn omdat de eigenschappen van dit ras passen bij vele komende kosmische tendensen en zo een geest in de stof de mogelijkheid bieden in overeenstemming met deze invloeden te leven.

Wanneer ik dit alles samenvat, zo heb ik alleen maar een inleiding gegeven, meer niet. U zult begrijpen dat je over de verschillende rassen en de geestelijke betekenis daarvan eeuwenlang door kunt gaan. Wij zouden er bv. historische overzichten bij kunnen halen en bewijzen dat een groot deel van de basis van het christendom te vinden is in de Perzische kloostercultuur van die tijd. Wij kunnen gaan beweren, dat de invloeden van vroeg-Indië sterk hebben doorgewerkt in de Noorse beschaving, zodat veel van de druïdische cultuur verwantschap vertoont hiermee, terwijl vele gebruiken eerder schijnen te stammen uit Mongoolse Cultuur. Dit alles zou men aan kunnen tonen. Maar wat bewijs je met dit alles dan nog? Weinig dacht ik. Een historisch overzicht is interessant. Maar wanneer je je afvraagt wat de geestelijke betekenis van een bepaald ras in deze tijd is, moet je stellen: De komende ontwikkeling zal de nadruk leggen op eigenschappen van het z.g. zwarte ras. De oosterse filosofie herwint eveneens haar belangrijkheid, maar kan in deze wereld niet meer een zodanige introspectie voorbereiden en mogelijk maken, dat voor allen hiermee resultaten te behalen zijn. De exuberantie van het zwarte ras plus mogelijk een deel van de filosofische achtergronden uit Azië, datgene wat de beste ontwikkelingsmogelijkheden in de toekomst bieden kan.

Mogelijk neemt u het mij kwalijk dat ik bij de belangrijke factoren voor geestelijke ontwikkeling in de toekomst niet het blanke ras voegde. Maar dit ras is op het ogenblik enigszins aan zijn topbereiking voor de lopende periode. De huidige cultuur is daarbij dermate dicht een punt van algehele decadentie genaderd, dat een verval van de cultuurvorm en de geestelijke waarden daarin mij in de toekomst onvermijdelijk lijken. De oude waarden blijven natuurlijk bestaan en filosofen, denkers als Kant, Hegel, Spinoza e.d. zullen wel degelijk betekenis hebben voor volgende geslachten. Maar niet meer het blanke ras als geheel. Dit ras heeft zich a.h.w. verkocht aan de mogelijkheden tot beheersing van het milieu, de technocratie en heeft daardoor te veel afstand genomen van menselijke achtergronden en zelfs van een deel van zijn geestelijke achtergronden. Daarom zie ik hierin geen grote geestelijke ontwikkeling in de toekomst, al kan het veel tot een snellere ontwikkeling van andere rassen bijdragen. Volgens mij zal het blanke ras echter reeds op redelijk korte termijn niet in staat blijken zijn suprematie onder de rassen langer te handhaven. Wat niet wegneemt, dat ook in het blanke ras nog vele geesten graag zullen incarneren, omdat zij daarin het voor hen noodzakelijke vinden en daarom de geestelijke mogelijkheden van dit blanke ras voorlopig blijven prefereren.

Dit is dan de inleiding. Na de pauze kunt u daarop ingaan.

Goedenavond.

BEANTWOORDING VRAGEN

Goedenavond, vrienden.

Nu bent u aan de beurt. Mag ik de eerste vraag?

Vraag: Er bestaan grote verschillen in stemgeluid bij spraak en klank bij de verschillende rassen. Hoor bv. de snaterende spraak in het verre oosten. Iemand heeft eens gezegd dat hun stemmen niet geaard zijn. Wat zegt u daarvan?

Antwoord: Gezien ons onderwerp van hedenavond meen ik, dat degene die deze opmerking maakte, een kortsluiting had. Want de verschillen in stemgeluid zijn lang niet zo groot als u zou denken. Het is eerder een kwestie van stemgebruik.

Stemgebruik wordt voor een groot deel mede bepaald door de culturele achtergrond. In het chinees vinden wij bv. een grote reeks tonaliteiten die mede de woordbetekenis bepalen. U vergelijkt het spreken in het zuiden van Azië met snateren, omdat u deze taal niet begrijpt en de klank vanuit een westers standpunt benadert. Wat u zich niet realiseert is kennelijk dat deze mensen een verfijndere toonskala gebruiken ook bij gesprekken, zodat meerdere tonen worden gebruikt om de betekenis van de klanken te onderlijnen. Voor deze mensen is dit volkomen natuurlijk.

Ook beweert men wel eens dat negers een diepe stem hebben. Nu zijn er natuurlijk wel negers, die een diepe stem hebben, maar er zijn minstens zoveel negers met een heel hoog stemgeluid. Wanneer u negers onderling hoort spreken, terwijl u hun taal niet verstaat, zult u mogelijk ook daarin een gesnater horen. Maar wat denkt u dan van een conversatie tussen huisvrouwen ergens op de markt? In uw eigen land dus? Dan hoor je toch ook een zelfde gerebbel? Het gaat hier om de wijze, waarop mensen mededelingen aan elkaar overbrengen, zodat ik daaraan ook geen bijzondere geestelijke betekenis kan verbinden. Wel kunnen wij zeggen dat door verschillen in taal en stemgebruik voor verschillende volkeren en rassen de magische mogelijkheden anders liggen. Chinese, Indische, negermagie vertonen aanmerkelijke verschillen, waarbij kennelijk de tonaliteit - behorende tot de cultuurachtergronden - mede op een eigen wijze zijn werkzaamheid in de magie bewijst. Maar verder wil ik niet gaan.

Vraag: Wat zijn de gevolgen van rassenvermenging in verband met hun geestelijke aard?

Antwoord: Met zekerheid is dit niet met zekerheid te zeggen. Bij rassenmenging is het n.l. erg belangrijk, welke genetische eigenschappen overwegend worden overgedragen. Het kan dus mogelijk zijn, dat een product van rassenvermenging een slechtste kwaliteiten van beide rassen toont, daar dezen de sterksten waren. Er ontstaat dan een voertuig, dat voor een meer bewuste geest weinig attractief is, daar het alleen negatief de wereld en de geestelijke waarden van eigen wezen zal kunnen benaderen. Er is dus weinig kans tot een geestelijk positief leven.

Maar even vaak zien wij bij een dergelijke menging, dat de beste kwaliteiten van beide rassen worden overgebracht. In dat geval krijgen wij te maken met een product dat aanmerkelijk beter is dan beide oorspronkelijke rassen gemiddeld zijn, terwijl in dergelijke gevallen ook de geestelijke en paranormale kwaliteiten van hoge waarde zijn. Dat betekent dan een voertuig met zeer vele mogelijkheden, dat dus voor een geest zeer attractief is. Vele van de grootste mensen op aarde blijken in hun stamboom afwijkingen te dragen, waardoor een invloed van rassenmenging kan worden vastgesteld. Dergelijke invloeden blijken gemeenlijk twee tot drie generaties eerder te zijn ontstaan.

Mijn conclusie: Vele gevallen van rassenvermenging leveren een betere mogelijkheid voor geestelijke ontwikkeling. Wat mij logisch lijkt. U kruist toch ook uw huisdieren om zo een zo goed mogelijke kwaliteit te krijgen. U kruist uw planten toch voortdurend om de door u begeerde eigenschappen daarvan op de voorgrond te brengen?

Bedenk dat - zo men alles had willen houden, zoals het was - men op het ogenblik nog met onhandzaam en weinig opbrengend vee zou zitten en dat zelfs de bollenvelden niet overweldigend van kleur en vorm zouden zijn, want de tulp kent maar enkele natuurlijke variëteiten. Waarom zou men deze mogelijkheid voor de mens dan afwijzen? Ik meen, dat dit een dwaasheid is.

Vraag: Hoe kan men bij incarneren de mogelijke eigenschappen van het voertuig aflezen?
Antwoord: Om het heel eenvoudig te zeggen, want in woorden gebracht is het anders een zeer ingewikkelde zaak: De structuur van een wordend wezen wordt in feite bepaald door een zeer intricate moleculaire keten, die zich in het centrum van de cel bevindt. Daarin zijn de genetische eigenschappen dus mede bevat. Omdat elke combinatie dus een andere eigenschappen heeft, kun je dit wel enigszins vergelijken met een klein lichtorgeltje. Je kunt in ieder geval zeggen: dit staat mij aan of dit bevalt mij niet. Wanneer je deskundig bent, kun je zelfs zo zien wat voor eigenschappen en mogelijkheden een wordend lichaam zal bezitten.

Vraag: Bij rassenmenging gaan meestal de specifieke eigenschappen van een van de twee rassen verloren. Waar ligt dat aan?
Antwoord: Onjuist. De eigenschappen gaan niet werkelijk verloren. Wel zien wij vaak dat, wat het uiterlijk betreft, het ras van een van de ouders dominant is. Dit betekent echter niet, dat het geheel van de eigenschappen gedomineerd is. Alleen wanneer je een mens alleen aan de hand van zijn uiterlijk wilt beoordelen, is een dergelijke verklaring nog enigszins aanvaardbaar, maar zeker niet wanneer u de gehele mens beziet met alle psychische, interne lichamelijke eigenschappen.

Reactie: Ik doelde ook op het uiterlijk.
Antwoord: Lieve mensen, wanneer ik jullie alleen op je uiterlijk zou moeten beoordelen, zouden er velen slecht aan toe zijn. Indien wij het uiterlijk moeten gebruiken om eigenschappen te bepalen, lijkt de wereld mij er maar heel slecht aan toe te zijn. Hebt u wel eens een reeks foto's van leidende staatslieden e.d. gezien? Indien hun uiterlijk inderdaad bepalend zou zijn voor hun kwaliteiten, kan ik mij niet indenken hoe zij aan het bewind hebben kunnen blijven.

Vraag: Zijn oudere rassen meer dominant, omdat bv. negereigenschappen altijd over blanke domineren?
Antwoord: Wat het uiterlijk betreft, kun je dit niet in het algemeen zeggen. Wel blijft de schedelbouw meestal gelijk aan die van de ouder, die tot het oudere ras behoort. Bij vermenging van bv. blank en zwart kan wel worden gesteld, dat bepaalde psychische factoren mede een rol spelen die op de overdracht van erfelijke eigenschappen en de wijze waarop dezen zich mengen, van invloed kunnen zijn. Psychische factoren hebben nu eenmaal een grote invloed op de mens. Wanneer u tijdens de voortplanting het gevoel hebt dat u zich vernedert, omdat u in feite meerdere bent, is de kans groot dat bij de voortplanting de eigenschappen van de andere partner, die deze gevoelens niet kent of zich zelfs boven anderen uitverkoren voelt door dit contact, zullen domineren. Door deze reacties verzwakt u a.h.w. uw eigen manas tegenover dat van de ander.

Maar laat ons hierop niet verder doorgaan, daar wij anders te ver van ons onderwerp verwijderd geraken.

Vraag: Bestaat er een verband tussen de lichamelijke en geestelijke eigenschappen der rassen?
Antwoord: Ja, tot op zekere hoogte. Wanneer wij een geestelijke hoofdkwaliteit hebben in een ras, zal dit ras de neiging hebben om die vormen te prefereren, waarin deze kwaliteiten van de geest het gemakkelijkst tot uiting komen. Wat impliceert dat er een selectieneiging bestaat, zowel in de stof als in de geest, want een geest zal bij voorkeur in een lichaam incarneren dat het beste bij de eigen karakteristiek past. Vooral de meest bewusten zullen dit sterk doen. Wat weer betekent dat vooral voor de meer bewusten een grote overeenstemming tussen uiterlijke en geestelijke kwaliteiten zal ontstaan.

Is dit voldoende?

Vraag: Wat kan het westen op het ogenblik het beste doen voor de ontwikkelingsgebieden?

Antwoord: Een punt dat mede in verband tot ons onderwerp, interessant is.

Het westen heeft natuurlijk de neiging de eigen wijze van denken en leven op te leggen aan een ieder. Dat is voor het westen zo natuurlijk geworden, omdat het zichzelf ziet als de heerser van deze wereld, superieur aan andere rassen. Een soort heren-rassentheorie. De waarden van het westen komen echter terecht bij mensen die anders zijn, anders reageren en denken. Nu worden deze waarden vanuit een westelijk standpunt door de onderontwikkelde gebieden geperverteerd. Deze verandering probeert men tegen te houden, mede ook omdat men in de ontwikkelingslanden vaak zeer grote financiële belangen heeft. Maar men blijkt niet in staat eigen geestelijke achtergronden en inhouden juist over te brengen. Integendeel: Men schept middelen, waardoor deze landen zich bewust worden van hun eigen kwaliteiten en eigenschappen. Hun eigen geestelijke waarde wordt dan scherper tot uiting gebracht en komt ook uiterlijk vaak beter tot zijn recht.

Volgens mij is dit een van de voornaamste redenen van het gezagsconflict, dat in de huidige wereld steeds weer tussen de derde wereld en de westelijke wereld bestaat. In het verleden was er sprake van een werkelijk kolonialisme. Daarin domineerde men wel, maar men veranderde de mensen en hun wijze van leven niet tegen hun wil. Men aanvaardde de mensen, zij het met enige minachting, zoals zij waren. Men legde toen de mensen niet de eigen wijze van leven op, maar exploiteerde ze alleen. Nu echter gaat men met een gevoel van zendelingschap eigen kennis, maar vooral de eigen leefwijze uitdragen en aan de anderen a.h.w. opdringen. Dit is voor hen geestelijk niet aanvaardbaar, zodat bepaalde mentale impulsen ontstaan, altijd weer bij degenen die de invloed van het westen het sterkst hebben ondergaan. Deze impulsen voeren dan tot een zich afzetten tegen de westerse ideologieën, denkwijze en leefwijze.

Vraag: Het resultaat is dus toch positief?

Antwoord: Inderdaad, ofschoon de volkeren zelf dit meestal de eerste tijd niet inzien. Maar vanuit westelijk standpunt zijn dergelijke ontwikkelingen wel erg negatief, omdat daaruit steeds weer blijkt dat de westelijke denkwijzen maar voor een klein deel van de wereld werkelijk aanvaardbaar zijn, terwijl daar, waar de uiterlijke normen wel aanvaard worden, innerlijk een grotere vervreemding ontstaat met een gelijktijdig vaak op veel doelmatiger wijze gebruiken van dezelfde machtsmiddelen die de westelijke staten ook voor zich gebruiken.

Vraag: Kunnen wij enig verband zien tussen de aanwezigheid van de Witte Broederschap in de Andes en de aard van de bevolking?

Antwoord: Neen. Dat kunt u niet doen. Er is wel een bevolking in de omgeving, maar deze is in meerdere opzichten nogal primitief op enkele groepen na van mensen in de onmiddellijke nabijheid die wel een hoog geestelijk peil bereikt hebben, maar dan ook niet meer tot de werkelijke inboorlingen gerekend kunnen worden, ondanks vele uiterlijkheden.

Voor de Broederschap ging het hier om het vinden van een harmonisch punt. U dient te begrijpen dat Tibet eens een statisch punt was. Maar dergelijke statische punten kunnen op het ogenblik niet meer dienen als brandpunt voor het geestelijk werken, omdat de veranderingen te snel verlopen. Het gaat er dus om dynamische punten te vinden, waarin alle werken zo harmonisch mogelijk kunnen worden ervaren. Een dergelijk punt ligt in de Andes. Hier bevindt men zich o.m. in een brandpunt van positieve ontwikkelingen die wel veranderingen brengen, maar op een niet werkelijk destructieve wijze.

Dit was de voornaamste reden van deze keuze. Er zijn nog wel andere redenen als bv. het aardmagnetisch veld ter plaatse en nog enkele andere zaken, maar dit zou mij te ver voeren.

Vraag: Kunt u in grote trekken de oorzaken geven, waardoor rassen verschillende eigenschappen hebben?

Antwoord: De eerste mensenstammen leefden vaak in geheel verschillende omgevingen. Ook in die lang vergane tijd kwamen ijs tijden voor, waardoor groepen mensen op een geheel andere wijze moesten gaan leven, indien zij wilden blijven bestaan. Men kan het beste zeggen: voor het voortbestaan van de soort bestonden voor verschillende groepen geheel andere eisen. De sterksten overleefden. Wat betekende, dat degenen die de eigenschappen bezaten, die voor het voortbestaan in een bepaald milieu van belang waren, zich het sterkst voort konden planten en de beste overlevingskansen hadden. Realiseer u verder dat in deze zeer oude stamculturen het gemeenlijk de sterksten en vaardigsten waren, die zich het meest voort konden planten, wat binnen de stam niet alleen met lust, maar ook met prestige te maken had. Zo ontstaat bij onderling in het begin niet bepaald sterk verschillende groepen mensen een steeds toenemende diversiteit, die mede bepaald wordt door milieu en eigen cultuur.

Het zwarte ras bv. dankt zijn pigmentering en bepaalde andere eigenschappen bv. aan het feit, dat het een lange tijd heeft moeten leven onder betrekkelijk intense violetstraling - ultraviolet. Het blanke ras dankt echter zijn ontwikkeling voornamelijk aan een leven gedurende een ijs tijd, waarin andere factoren een rol speelden. Vandaar ook de zelfs nu nog vaak merkbare tendens om kleding als een soort noodzakelijke bescherming te beschouwen. Naaktheid in het openbaar was eens gevaarlijk voor hen en zo werden taboes in dit opzicht reeds lang geleden door uw voorvaders aanvaard. Wie de ontwikkelingen in het verleden nagaat, kan meteen begrijpen, waarom bepaalde rassen bepaalde kenmerken hebben. Verder wordt duidelijk hoe bepaalde, in de cultuur haast instinctief opgenomen gedragsregels, tot stand kwamen uit een oorspronkelijke noodzaak.

Hopelijk heb ik hiermee tevens de indiaanse legende ontmaskerd, die stelde: Toen God een mens wilde maken, stopte hij de eerste in de oven, maar vergat de tijd. Zo was de eerste mens te hard gebakken en werd weggegooid. Dat was de neger. Daarna werd God voorzichtig. De tweede werd daardoor maar halfgaar en zag eruit als stopverf. Ook deze wierp God weg. Dat was de blanke. De volgende proeve was bijna goed, maar bleek nog net niet lang genoeg doorbakken te zijn. Dat werd de Aziaat. Toen wist God hoe hij bakken moest en de volgende mens die Hij maakte, was dan ook geheel volgens Zijn wensen en tot zijn volle tevredenheid. Daarom gaf hij deze deel aan zijn kracht en stelde hem in het mooiste deel van de wereld. Dat was de Indiaan.

Vraag: Is de rassenleer, die Blavatsky uit de oude geschriften haalde, juist?

Antwoord: Niet geheel. Ook hier hebben wij uiteindelijk te maken met menselijke geschriften en de neiging van de mens zijn eigen superioriteit duidelijk te bewijzen. Vergeet niet dat de leringen waaruit zij put, behoren tot de begintijd van het Arische ras. Iedereen voelt zich altijd uitverkoren en roept uit: Ik ben de beste. Zelfs Cassius Clay roept nog steeds uit: I am the greatest, vele blanken denken dit van zichzelf en hun groep enz. enz.

Misschien zou je kunnen zeggen - met het nodige voorbehoud: Omdat de grootste geesten over het algemeen behoefte hebben aan een zo vrij mogelijke levensmogelijkheid, zal elk ras dat te rigide structuren kent, alleen nog maar middelmatige entiteiten aantrekken, waardoor dus, wanneer een ras een bepaalde mate van rigiditeit heeft bereikt, automatisch een ander ras opkomt.

Vraag: Dus een vrij toevallige ontwikkeling?

Antwoord: Wat is toeval? Maar zeker is als een soort wetmatigheid het steeds weerkerende feit, dat een groep of ras een toestand bereikt, waarin de angst ontstaat, het bereikte te verliezen. Vanaf dat ogenblik houdt men zich voornamelijk bezig met het fixeren van de toestand en is vernieuwing bijna uitgesloten. Voor de groep zelf betekent het fixeren van bestaande waarden daarnaast het optreden van spanningen. Wanneer die groter worden, zal de drang tot fixatie alleen nog maar toenemen, zodat de vrijheid van leven steeds beperkter gaat worden.

Er wordt dan 'n punt bereikt, waarop alle denk- en leef-vrijheid zodanig beperkt is, dat een geest die een verdere ontwikkeling nastreeft, zich daar niet meer gelukkig in kan voelen.

Vraag: De opvolging Lemurië, Atlantis enz. bestaat dus niet?

Antwoord: Zij bestaat wel, maar kan uit zuiver natuurlijke werkingen worden verklaard. Lemurië bestond hoofdzakelijk uit kustgemeenschappen. Het binneland was een moerassig oerwoud. De Atlantiërs leefden op eilanden. Zij waren zeevaarders, die op eilanden een zekerder en prettiger woongelegenheid vonden. Dit betekende echter voor hen een noodzaak grotere technische vaardigheden te verwerven, maar impliceerde aan de andere kant een veel grotere noodzaak en mogelijkheid, je door de wereld te bewegen. Deze beweeglijkheid was weer erg aantrekkelijk voor hogere entiteiten. Daardoor kwam men dus al tot een levenssfeer, waarin alle ontwikkeling gemakkelijker werd en ook de esoterisch bewuste priesters op kunnen treden die de basis vormen van hetgeen nu als de Witte Broederschap bekend staat.

Ik meen echter niet dat je dit alles moet bezien als voorbestemd, maar eerder als een verloop van wetmatigheden. Je moet eerder zeggen: er is een continue geestelijke ontwikkeling, welke zich kan handhaven door een voortdurend verschillende nadruk op stoffelijke ontwikkelingen.

Vraag: Is het juist, dat incarnatie in raszuivere volkeren als joden en chinezen voornamelijk wordt gezocht door hen die zich individueel weinig hebben ontwikkeld, terwijl de incarnatie in rassen als het Keltische werd gezocht door meer individueel ingestelde geesten?

Antwoord: Zoiets is sterk afhankelijk van de wijze waarop een dergelijk volk of ras op dat ogenblik leeft, plus de lichamelijke mogelijkheden die een geest daarin worden geboden. Wij kunnen bv. op het ogenblik zeker niet zeggen dat in een semitisch ras alleen maar minder bewuste geesten incarneren. Indien u zich de moeite getroost de geschiedenis na te gaan, zo zult u integendeel ontdekken dat de semitische rassen toch wel zeer vele grote geesten hebben voortgebracht op de wereld. En nu spreek ik zeker niet alleen over de Joden, maar ook over de Arabieren. Er zijn in dergelijke volkeren wel degelijk vele grote denkers geweest, individualisten vaak bovendien. Dat u dezen minder goed kent dan bv. Hugo de Groot met zijn boekenkist wil ik graag geloven. Maar zij waren er toch werkelijk. Indien wij spreken over de grote geesten in deze wereld, die veelal nogal individualistisch optreden, zo meen ik te mogen stellen dat wij die in alle rassen op uw wereld wel aantreffen, maar dat er kennelijk bepaalde perioden zijn, waarin binnen een bepaald ras of volk wel grotere mogelijkheden zijn voor individuele prestatie en manifestatie.

Juist in die perioden zien wij binnen dergelijke volkeren de vernieuwers van de geschiedenis op de voorgrond treden. Is de mogelijkheid in zo een volk voorbij, dan zien wij dergelijke figuren weer in een ander ras of volk op de voorgrond komen. Dit impliceert volgens mij dat er geen werkelijke superioriteit bestaat van het ene ras boven het andere. Het wil ook niet zeggen dat een mengras altijd voor de geest aantrekkelijker zal zijn dan een zuiver ras of omgekeerd. Bij raszuivere afstamming kun je soms lichamelijke eigenschappen aantreffen die je in staat stellen juist als persoon meer te zijn en te bereiken, dan in een mengras.

Laat mij het zo stellen: Wanneer het er om gaat een hond kunstjes te leren, moet je nooit een geheel raszuivere hond nemen. Mengrassen zijn wat dat betreft intelligenter. Gaat het er echter om bepaalde grondeigenschappen van een ras te gebruiken, dan verdient zuivere afstamming weer de voorkeur. Indien u ontwikkeling af wilt schatten aan het vermogen bepaalde kunstjes te leren, dan moet u natuurlijk een mengras de voorkeur geven. In een technocratie lijkt mij een dergelijke voorkeur wel denkbaar.

Vraag: Kunt u de beste wijze van ontwikkelingshulp op dit ogenblik aangeven, mede gezien missie en zending?

Antwoord: De beste wijze van ontwikkelingshulp is volgens mij af te zien van het eigene van missie en zending.

Geef degenen die dit wensen, zo goed en snel mogelijk en met zo weinig mogelijk ambtenarij de kans zich te bekwamen in de dingen, die zij nodig hebben. Ga daarbij niet te perfectionistisch te werk. Een goede verpleegstersopleiding kan doelmatiger en voldoende zijn dan een doktersopleiding in een land, waar geen dokters zijn. Geef de mensen de hulpmiddelen die zij nu nodig hebben, zeg hen hoe zij dezen voortaan zelf kunnen maken en laat hen dan in eigen sop gaarkoken. Je hoeft ze niet te laten verhongeren, maar wanneer zij blijven weigeren zich aan hun mogelijkheden en noodzaken aan te passen ondanks aangeboden hulp, laat ze dan maar verhongeren.

Wel dien je hen raad en middelen te geven om hun landbouw zo goed mogelijk te bedrijven. Wanneer zij fabrieken nodig hebben: best. Stel hen desnoods in staat zelf een kleine fabriek te bouwen en zo te produceren, wat zij willen. Is er kennis nodig voor het bouwen en leiden van een dergelijke fabriek, dan stelt men zijn kennis en eventueel beperkt ook middelen ter beschikking. Eis echter niet dat zij aan uw maatstaven zullen beantwoorden. Laat hen die zelf stellen.

Dat is de beste ontwikkelingshulp, want je kunt nooit een volk ontwikkelen door het tot imitatie te dwingen. Leer bv. een neger niet om een blanke directeur te imiteren, maar maak hem duidelijk dat met zijn eigenschappen en geestelijke achtergronden, hij vanuit zich iets kan vinden waardoor hij op eigen wijze belangrijker kan worden dan de blanke directeur. Vergeet daarbij niet dat, juist door het zijn eigen wegen te laten gaan, een jong volk van eigen aanpassingsvermogen en wendbaarheid gebruik kan leren maken om een geheel eigen plaats in te nemen, zonder daarbij eigen cultuur te verliezen.

Wanneer wij nu uw vragen hebben afgehandeld, zou ik u nog het volgende willen zeggen: Wij hebben het gehad over de geestelijke betekenis van de rassen. Wij kunnen nu wel vast gaan lopen in allerhande beschouwingen over rassen zus en rassen zo. Maar is het niet belangrijk dat elke mens in wezen een geest is die tijdelijk in de stof vertoeft. Ik dacht dat wij daarop niet voldoende de nadruk kunnen leggen in een mensenmaatschappij die al te snel het eigenlijke bestaan van het ik vergeet. Rassen zijn belangrijk, omdat zij voertuigen bieden, waardoor de geest in de stof zichzelf waar kan maken. Dan immers zien wij eerst goed in dat de eigenschappen van rassen duiden op de mogelijkheden die zij de geest bieden. Hun belangrijkheid ligt niet in datgene wat zij volgens aardse waardering zijn, maar in hetgeen zij binnen het geheel van de menselijke ontwikkeling - vooral de geestelijke ontwikkeling mogelijk maken.

Daarom hoop ik dat u nooit zult beweren dat rassenvermenging altijd slecht is of de enige oplossing vormt. Ik hoop dat u niet zult gaan beweren dat het ene ras beter is dan het andere, maar dat u wel respect zult hebben voor de verschillen die tussen rassen en volkeren bestaan. Eerst wanneer je begrip hebt voor de betekenis van diversiteit, ook vanuit geestelijk standpunt, kun je iemand als medemens zien, als iemand die op eigen wijze en met middelen die niet de jouwe zijn, toch streeft naar hetzelfde, dat ook jouw levensdoel is: het als bewuste geest terugkeren in de onstoffelijke toestand. Respecteer een ander met zijn gedragswijze, zolang hij u met uw gedragswijze respecteert. Respecteer elkaar en probeer een beetje te begrijpen wat er achter de façade verborgen is. U zult verbluft zijn hoe groot de overeenstemming dan blijkt te zijn tussen leden van verschillende rassen. U zult dan zelfs ontdekken dat u van schijnbaar onbeschaafde mensen ontzettend veel kunt leren. Wanneer de mensen van elkaar willen leren, zal veel geestelijk en materieel goed kunnen ontstaan, zeker in de komende periode waarin Aquarius domineert.

Veroordelen regeert nog de wereld. Juist daarom moeten wij zo snel mogelijk broederschap vinden met alle mensen, de rassen laten voor wat zij zijn, zonder verwerpen of pogingen tot aanpassen, maar altijd pogend elkaar te begrijpen en zo nodig te helpen. Want alleen wanneer mensen in anderen alleen mensen zien, zal er een menswaardige samenleving in de wereld kunnen ontstaan.

Vergeef mij, dat ik dit aan het einde van deze avond zeg. Maar ik ben een tikje melancholiek bij het beschouwen van al die lege herdenkingsplechtigheden, waarachter de waarde meestal niet meer is dan resten persoonlijke rouw en chauvinisme. Toch koester ik de hoop dat zelfs in deze wagneriaanse encenering vol holle retoriek er mensen zijn, die iets begrepen hebben van de noodzaak om allereerst mens te zijn met alle mensen. Mensen die vooroordelen terzijde leren zetten, die niet meer anderen veroordelen, omdat zij zich anders gedragen. Die ook niet meer van een turk eisen, dat hij zich geheel aanpast aan de hier gangbare gedragspatronen, maar hem een eigen leven gunnen.

Wat heb je aan een heldenverering, die niet veel meer is dan een verblindende verering van degenen die gestorven zijn voor de macht van anderen, een opvoering van eerbetoon, dat in wezen zo weinig heeft betekend. Wat heb je er aan de slachtoffers van het verleden te betreuren? Daarom acht ik ons onderwerp toch wel passend voor deze bijzondere gedenkdag. Herdenken van het verleden is volgens mij weinig zinvol, zolang men nog niet meer mens met de mensen wordt, meer de verschillen in gedrag leert aanvaarden en in elke ander in de eerste plaats de medemens leert zien? Altijd weer is er de waan, dat je meer recht hebt dan een ander. Ik ben blank, ik heb meer recht dan die neger, die liplap enz.?

Wanneer wij de slachtoffers van deze mentaliteit herdenken, niet de helden, maar degenen die lijden onder de meerwaardigheidswaan van een medemens, moeten wij de conclusie trekken: Dit is het enige werkelijk belangrijke, wat je in Nederland op 4 mei kunt herdenken. Dat is het enige wat belangrijk is voor geest, geschiedenis en wereld, niet een stukje historie van een verleden en de dwaasheden en uitbuiting van verschillende generaals en staatslieden. Daarom moeten wij de broederschap vinden met alle mensen, zo kunnen wij daaraan toevoegen, de rassen latende voor wat zij zijn, elk met eigen kwaliteiten en eigenschappen. Want nogmaals: wij moeten leren elkaar te begrijpen, elkaar te helpen. Ik stel mijn betrouwen in mensen die in anderen allereerst de medemens leren zien. Niet op twee minuten stilte.

Goedenavond.

d.d. 4 mei 1973